

La plecarea lui Marin Sorescu

Adrian Păunescu

Și-mi vine să plâng și să strig,
Putem liniștiți înopta,
Ducându-mi la frunte o mână,
Tăcerea ne este deplină.

Se face teribil de frig,
Și noaptea aceasta e grea,
În literatura româna
Că ni s-a mai stins o lumină.

Și, vai, incapabil am fost,
Spre ceruri neutre mai strig:
S-ajung, într-o seară, la tine,
Dați moartea, dați moartea afară !

În ultimul tău adăpost,
E noapte, e umed, e frig,
Să-ți dau bună seara, Marine.
În cărți, în lumină și-n țară.

Și totul era sub control
Deodată, vedem îngroziți
Și vești, parcă, totuși, mai bune,
Cuvinte și vieți suprapuse.

Uitasem că, singura-n rol,
Ai scris și o carte „Tușiți”,
Doar moartea nu ni se supune.
Te-ai stins, începând cu o tuse.

Și, iată, aud că te-ai dus,
În piept, simt o stare de rău
Răpus, pân'la urmă, de boală,
Și ochii îmi ard pentru tine.

Tu, tragicul nostru surâs,
Și singur e sufletul tău,
Cu opera ta genială.
Pe-un fir de păianjen, Marine.